

РЕШЕНИЕ

№ 1244

гр. София, 28.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 13.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **10951** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178.

Производството е образувано по жалба и уточнение към нея от 24.04.2013г. на И. П. С. от [населено място], чрез адв. Г., отказ, обективиран в писмо изх. № ВС – 01 – 14 от 14.01.2013г. на Началника на ОСЗ – „О. купел”, с което е отказано да бъдат предоставени незаверени копия от целите административни преписки по заявления вх. № Д198/92 и № Д372/92 на наследниците на Ц. Я. – С. и Д. Я., подадени в срока по чл. 11 ал. 1 от ЗСПЗЗ.

В жалбата си жалбоподателят твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен, тъй като с молба вх. № ВС – 01 – 1070 от 20.11.2012г. е поискал извършване на административна услуга, издаване на незаверени преписи от посочените реституционни преписки. Посочва, че е станал страна в реституционното производство по ЗСПЗЗ, като се е присъединил към него по отношение на имот № 3713, к.л. 620 по стар кадастрален план на [населено място]. Твърди, че в тази връзка в противоречие със закона не е извършена поисканата от него административна услуга и не са му предоставени поисканите незаверени преписи от реституционната преписка. Исква оспореният отказ да бъде отменен и съдът да се произнесе по съществуващото на спора и да задължи ответника да предостави поисканите преписи. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата Началникът на ОСЗ – „О. купел” с придружително писмо изпраща административната преписка, но не изразява становище по жалбата. Не се явява и не изпраща представител в открито съдебно заседание.

По делото не са представени доказателства за това кога жалбоподателят е уведомен за оспореният отказ, което е в тежест на доказване от административния орган, поради което и във връзка с принципа, че в този случай срокът следва да се тълкува в полза на жалбоподателя, съдът приема, че жалбата е подадена в срок. Жалбата е подадена от страна, адресат на акта и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради това, че разкрива белезите на индивидуален административен акт. Това е така, тъй като с оспореното писмо, се обективира отказ да бъде извършена административна услуга по смисъла на § 1 т. 2 б. „в” от ПЗР на АПК, с която по § 19 от ПЗР на АПК се правят промени в Закона за администрацията, а именно налице е властническо волеизявление на административен орган, с което се отказва да бъде извършено действие – да се предоставят преписи - които представляват законен интерес за физическото лице – жалбоподателя. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административен съд София град след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят в това производство е собственик по силата на представен по делото нотариален акт № нечетлив, том I, дело № 83 от 1986г. на следния недвижим имот, а именно: празно дворно място с площ от 1060 кв.м., представляващо парцел XII – 3713, кв. 17 по плана на [населено място], м. „ВЕЦ - С.”. От представена по делото комбинирана скица се установява, че имот парцел XII – 3713, кв. 17 от стар регулационен план на С., е идентичен с имот УПИ XII – 913, кв. 17 от действащия регулационен план на С. и е създаден за поземлен имот № 913 от к.л. 620 от кадастралния план на [населено място].

От представено по делото удостоверение изх. № ВС – 01 – 369 от 21.04.2012г. на ОСЗ – О. купел се установява, че за УПИ XII – 913, кв. 17 и ПИ 913, к.л. 620 съответно от регулационния и кадастралния план на С. по отношение на частта от тези имоти, попадаща в имот пл. № 3713, к.л. 620 от стар кадастрален план на [населено място] има подадено заявление в сроковете по чл. 11 ал. 1 от ЗСПЗЗ само по отношение на наследниците на Ц. Я. – С. и Д. Я..

Жалбоподателят в това производство е подал молба вх. № ВС – 01 – 1070 от 20.11.2012г. е поискал извършване на административна услуга, издаване на незаверени преписи от целите административни преписки по заявления вх. № Д198/92 и № Д372/92 на наследниците на Ц. Я. – С. и Д. Я., подадени в сорка по чл. 11 ал. 1 от ЗСПЗЗ.

Въз основа на горното е издадено оспореният в това производство отказ за издаване на преписи от целите административни преписки по заявления вх. № Д198/92 и № Д372/92 на наследниците на Ц. Я. – С. и Д. Я., подадени в срока по чл. 11 ал. 1 от ЗСПЗЗ, като е посочено, че това ще стане след представянето на съдебно удостоверение.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следващите съображения, като във връзка със задължението си по чл. 168 от АПК съдът следва да се произнесе по всички основания за законосъобразност на административния акт по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав намира, че оспореният отказ е издадено от компетентен орган, който е сезиран с искането за извършване на административна услуга и у който се намират съответно исканите документи, поради и което който би могъл да издаде преписи от същите. Оспореният отказ обаче е издаден при допуснати

съществени нарушения на административно производствените правила, оспореният отказ не е мотивиран и е издаден в противоречие на закона, по следващите съображения.

По смисъла на чл. 21 ал. 1 от АПК индивидуален административен акт е изричното волеизявлението или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган, с което се създават права и задължения или непосредствено се засягат законни интереси на отделни граждани и организации, както и отказът да се издаде такъв акт. В конкретния случай е налице отказ на административния орган да извърши конкретна административна услуга по смисъла на § 1 т. 2 от ПЗР на АПК, във връзка с § 19 от ПЗР на АПК, с който е приет посоченият § 1 т. 2. Това е така, тъй като видно от разпоредбата на § 1 т. 2, приета с § 19 от ПЗР на АПК са изброени различните дейности, които съобразно смисъла на АПК представляват административни услуги, а именно – издаването на административните актове по букви „а“, „б“ и „в“ от посочената разпоредба, както и извършването на дейностите по букви „г“ и „д“. Видно от разпоредбата на § 1 т. 2 букви от „а“ до „д“, поисканото от жалбоподателя с молбата вх. № ВС – 01 – 1070 от 20.11.2012г. е сред изброените в тази разпоредба, а именно представлява искане за извършване на действие от административния орган, което представлява законен интерес за искателя. Това е така, тъй като в конкретния случай видно от събраните по делото доказателства собственият на жалбоподателя имот е частично засегнат от подадено заявление във връзка с реституционни претенции от наследниците на Ц. Я.. Т.е. исканите преписи, представяват искане за извършване на действие от страна на административния орган, което представлява законен интерес у искателя. Предвид, че в оспореният отказ е посочено, че исканите преписи ще бъдат издадени след представяне на съдебно удостоверение, то и административният орган е приел, че искането е направено от заинтересована страна. След като лицето – искателят – има интерес от предоставяне на поисканите преписи, то е налице задължение на административния орган да ги издаде. Като е отказал да направи това, съответно административният орган е постановил оспореният отказ в противоречие със закона.

На второ място оспореният отказ е немотивиран, което пък представлява съществено нарушение на административно производствените правила. Това е така, тъй като в него не са изложени аргументи защо се отказва, а само отговорността по вземането на решение, което е в компетентността на административния орган е прехвърлена на съда, като съответно е посочено, че ще бъдат издадени след представяне на съдебно удостоверение. Дори обаче това условие, което е поставено, не е мотивирано, като не са изложени аргументи защо е прието, че следва да се представи такова. Това е друго основание за незаконосъобразност на оспорения отказ.

Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че оспорения в това производство отказ е незаконосъобразен, постановен в противоречие със закона и при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и като такъв следва да бъде отменен.

Предвид изхода на спора съдът намира за основателно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски на основание чл. 143 ал. 1 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 и чл. 173 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ, обективиран в писмо изх. № ВС – 01 – 14 от 14.01.2013г. на Началника на ОСЗ – „О. купел”, с което е отказано да бъдат предоставени незаверени копия от целите административни преписки по заявления вх. № Д198/92 и № Д372/92 на наследниците на Ц. Я. – С. и Д. Я., подадени в срока по чл. 11 ал. 1 от ЗСПЗЗ по жалбата на И. П. С. от [населено място].

ОСЪЖДА Общинска служба по земеделие – „О. купел” да заплати на И. П. С. от [населено място] сума в размер на 10 (десет) лв., представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

Препис от решението на основание чл. 138 от АПК да се изпрати на страните.

СЪДИЯ-ДОКЛАДЧИК: